

Eliška Hankovcová, 18 let: Nenechávej mě tady

Její hlas mě rozechvívá.

Pokaždé se vrací, vynořuje se z hlubin temnoty, do které jsem se propadla. Ano, přesně tak to bylo. Najednou všechno pohltit nekončící oblak zvířeného prachu a já padala a padala do propasti. A pak ticho. Ticho, které drásá kůži. Ticho, které burácí a kvílí. A samota, dusná a tíživá, jež mi chvílemi vytlačuje z plic i poslední zbytky dechu. Dusím se. Utápím se v inkoustově černém moři, ve vlnách, které odnesly obrazy, lidi, světlo, naději.

Byly časy, kdy jsem si přála být mrtvá. Být radši mrtvá než trpět pomalu plynoucí dny plné tmy, plné nejistoty, plné strachu. Vše, co jsem znala, bylo najednou pryč. Vzduch zledovatěl a ztuhl. Cesty se ztratily v mlze. Lidé odešli. Svět se změnil. Najednou byl můj svět děsivě temný bouřkový mrak, sterilní pach ložního prádla, pravidelný tikot hodin a zrnka prachu na nočním stolku. Až jednoho dne připlul její hlas. Dokázal překonat všechny překážky a vytrhl mě z apatie. Nevím, jak věděla, že zoufale potřebuji pomoc. Nevím, jak věděla, že vůbec jsem. Prostě tu jednoho dne byla a zachránila mne. Chci věřit, že to bylo dobrosrdečné štěstí, které ji přivedlo. Sesbírala střípky skla, na které se život rozpadl. Poskládala zpět barevnou mozaiku dřívějších dní. Naučila mě znovu vidět, i když jen v mé mysli. Ale zem, kterou jsem díky ní poznala, byla- musela být- mnohokrát krásnější než ta, kterou bych mohla vidět svými očima.

Dveře se otvírají s jemným vrznutím. Přichází později než obvykle. Bála jsem se, že nepřijde vůbec a teď mnou projela vlna úlevy při známém zvuku.

„Promiň, ve městě byla příšerná zácpa, rychleji jsem se nevymotala,“ hlas jí na konci věty droboulince klesl, ale jinak je pevný. Hluboký, nakřáplý hlas, který hmatatelně čeří vzduch. Jiným by možná přišel příliš drsný až řezavý, mně uklidňuje nervy. Zjišťuji, že se usmívám.

„Všechno v pohodě? Jak ti je?“ zeptá se a poslední slabiky otázek bezelstně skáčou prostorem.

Nevím, jestli chci odpovídat. Nechci ji děsit. Nechci jí působit víc bolesti, než bude nutné. Je mi jasné, že přijde čas, kdy bolest bude nevyhnutelná. Tenhle okamžik ale kazit nechci.

„Je mi moc dobře, takhle dobře mi dlouho nebylo,“ lžu.

Chvilí je ticho. Cítím, jak si mě prohlíží a rozhoduje se jestli mi věří. Usmívám se ještě víc. „Otevřeš okno, prosím?“ zeptám se, abych od sebe odvrátila pozornost.

„Venku je ale hrozný dusno, nečekej žádný svěží vánek, už několik dní ani nekáplo.“

„Já vím, nevadí mi to, chci slyšet svět,“ říkám a usmívám se, co nejvíc to jde. Mohla jsem samozřejmě mít okno otevřené celý den, jak je libo. Ale vždycky s tím čekám na ni. Je to součást rituálu. Otvírá mi nový obzor, nové zvuky.

„Jaké je nebe?“ pokládám obvyklou otázku. Naše kouzlo.

„Nekonečný blankytný koberec, na kterém někdo omylem rozlil mléko. Rozpilo se v kaňky.“

Zhluboka dýchám a snažím se vstřebat každou vteřinu. Každou vteřinu její přítomnosti. Okamžiky, ve kterých nemusím tančit v temnotách.

Vzduch je těžký, válí se po zemi v chuchvalcích. Poslední dny léta jsou parné a dusné. Ze zahrady je cítit nasládlá vůně dřeva a seschlé trávy.

„Tak. Co jsi dneska celý den dělala?“ ptá se Eva a přisouvá si židli k mé posteli. Lino skřípe. Přisahám, že po měsících jejích návštěv jsou na podlaze černé šmouhy spálenin.

„Vlastně nic moc. Poslouchala Elgara, sestra mi přinesla novou nahrávku, je to krása. Krása. Ale povídej ty, ráda tě poslouchám.“

A z jejích úst se hrnou vodopády slov. Bublají a pění, stoupají a v kaskádách klesají do nečekaných hloubek. Prolínají se se zpěvem drozdů za okny. Občas se přistihnu, že ani nevnímám, co říká, jen poslouchám líbezná a záhadná tóny. Je to zvláštní, jak drahocenný může být lidský hlas. Je to jediné, co mi zbylo. Nitka, která mě spojuje s minulostí.

Nevím, jak dlouho jen tak ležím a naslouchám jejím příběhům. Cítím, jak se den sklání. Vzduch se nepatrně ochlazuje, venkovní svět se tiší. Po těle mi najednou přebíhá mráz. Mám strach z chvíle, kdy Eva bude muset odejít.

„Podej mi ruku, prosím,“ šeptám a natahuji paži jejím směrem. Odmlčí se a za chvíli už cítím její dlaň ve své. Je teplá, křehká, její dlouhé prsty mne objímají. Ruce se mi třesou, ale cítím se v bezpečí.

„Vezmi mě odtud...“ třese se mi i hlas.

„Prosím.“

Ticho, které následuje mi drásá nervy.

„Cože? Měla si mi říct dřív, že chceš jít na zahradu, myslela, jsem, že je na tebe moc horko...“

„Ne, nemyslím na zahradu, chci odtud pryč, pryč od tohoto sterilního smradu, načasovaných obědů, prospěšných sezení. Chci aspoň ještě jednou cítit hvězdy, trávu pod nohama, vodu. Obě víme, že už tady dlouho nebudu. Udělej to pro mě, prosím. Prosím,“ cítím, jak se mi mezi slova vkrádají vzlyky.

„Víš, že nemůžu. Jen bych ti ublížila. V tomhle stadiu nemoci by to přece bylo moc riskantní. Nesmíš odtud odejít, pochop to. Udělám všechno na světě, aby ses cítila dobře. Budu u tebe. Ale tady je to pro tebe nejlepší. Postarají se o tebe, když tu nebudu moct být a já ti slibuju, že přijdu každý den dokud...Dokud...“ hlas, plný skřípající lítosti, jí selže.

„Bojím se samoty. A když nejsi se mnou, svírá mi srdce strach, že už nikdy nepřijdeš. Chci odtud odejít a už tě nikdy neztratit. Už nikdy necítit trní, které řeže do kůže. A ten tikot hodin, který mě přivede k bláznovství. Chci pryč. Pryč. Chci prožít ten poslední doušek života, co mi zbývá. Prosím, prosím,“ má prosba prořezává závoje ticha, které zahalují pokoj.

„Nemůžu, odpusť mi, nemůžu takhle riskovat. Promiň,“ její hlas je slabý.

Vtom se začíná ztrácet, rozplývá se do neznáma. Do nekonečna posledních tónů hudby. A je ticho. Tik tak, tik tak. Otvírají se dveře s jemným vrznutím.

„Chcete to pustit znova, paní Hradecká?“ ozývá se z chodby hlas sestry.

„Ne, děkuji. Moje návštěva už odešla.“

„Dnes jste ale žádnou návštěvu neměla, paní Hradecká.“

„Ne, to se mýlíte, byla tu za mnou Eva. Asi jste ji minula. Víte, úplně jsme se nepohodly, zřejmě už odešla. Přijde zase zítra.“

„Ne, nikdo tu dnes nebyl, je mi líto, paní Hradecká. Je mi líto. Pustím vám znovu toho Elgara, ano? Ať vám není smutno.“

„Přijde zase zítra.“

Tik tak. Tik tak.

Nikdo tu není.

Nikdo zítra nepřijde.